

KOMUNIKAT PRASOWY nr 197/24

Luksemburg, 12 grudnia 2024 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-118/23 | Getin Holding i in.

Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił przepisy dotyczące niezależności krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz skarg na jego decyzje wobec instytucji finansowych znajdujących się na progu upadłości

W grudniu 2021 r. Komisja Nadzoru Finansowego w Polsce ustanowiła tymczasowego administratora¹ w Getin Noble Banku w celu poprawy sytuacji tego banku. Funkcja ta została powierzona Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu (zwanemu dalej „BFG”). Zgodnie z prawem krajowym do zadań BFG należy przede wszystkim wykonywanie funkcji gwaranta depozytów bankowych oraz funkcji w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

We wrześniu 2022 r. wobec zagrożenia upadłością Getin Noble Banku, BFG, jako organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, postanowił przyjąć środek zarządzania kryzysowego polegający na poddaniu tego banku procedurze restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji². Rada Nadzorcza Getin Noble Banku wniosła skargę na tę decyzję do właściwego sądu administracyjnego. Zgodność tej decyzji z prawem została zakwestionowana także przez inne osoby, w szczególności przez akcjonariuszy banku, posiadaczy obligacji wyemitowanych przez bank oraz osoby prywatne, które zawarły z nim umowy kredytu, których ważność została podważona ze względu na potencjalnie nieuczciwe warunki umowne. W sumie wniesiono ponad 8000 skarg, co odpowiada średniej liczbie skarg, które wpływają do tego sądu w okresie dwóch lat.

W ramach tego sporu sąd administracyjny zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości, przedstawiając wątpliwości dwojakiego rodzaju, z których jedna ma charakter proceduralny, a druga materialno-prawny.

Po pierwsze, sąd ten wskazał, że przepis proceduralny zobowiązuje go do połączenia wszystkich skarg w celu ich wspólnego rozpoznania i wydania orzeczenia. W związku z tym wydanie orzeczenia w rozsądnym terminie będzie nadmiernie utrudnione, a nawet niemożliwe³. W tym kontekście sąd zastanawia się, czy możliwość wniesienia przez osoby, których dotyczy zaskarżona decyzja, skargi do sądu administracyjnego jest nieodzowna dla ochrony ich praw wywodzonych z prawa Unii⁴.

Trybunał zauważył w tym względzie, że decyzja o przyjęciu wobec banku środka zarządzania kryzysowego może mieć wpływ na znaczną liczbę osób, a tym samym może spowodować złożenie licznych skarg. **Ich połączenie może naruszyć prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.**

Do sądu krajowego należy, w razie potrzeby, **odstąpienie od stosowania przepisów, które zakazują mu rozłączenia rozpatrywanych skarg**. Ponadto powinien on być w stanie przyjąć rozwiązania pozwalające rozstrzygnąć spór w rozsądnym terminie, przy jednoczesnym zapobieżeniu ryzyku wydania przez poszczególne składy sądu niedających się pogodzić ze sobą orzeczeń.

Trybunał przypomniał również, że prawo Unii⁵ przyznaje wszystkim osobom, których dotyczy rozpatrywana decyzja, prawo do jej zaskarżenia przed sądem. Osoby te **nie mogą zostać pozbawione prawa do podniesienia własnych zarzutów na poparcie skargi na sporną decyzję w kontradiktoryjnej debacie**. Zbadanie co do istoty wyłącznie

skargi wniesionej przez radę nadzorczą banku oraz okoliczność, że wyrok w przedmiocie tej skargi będzie wywoływał skutki wobec wszystkich⁶, nie pozwalają uznać, że zapewnione zostało prawo do skutecznego środka prawnego każdej innej osoby.

Po drugie, w odniesieniu do wydania spornej decyzji, sąd krajowy zmierza do ustalenia, jakie są wymogi dotyczące niezależności organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jeżeli pełnił on również funkcję tymczasowego administratora danego banku, a ponadto jest odpowiedzialny za gwarantowanie depozytów bankowych.

Trybunał zauważył, że w przypadku wykonywania kilku funkcji przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prawo Unii przewiduje, że przy wykonywaniu zadania w zakresie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmowanie decyzji przez ten organ powinno być chronione przed wszelkimi wpływami wewnętrznymi niemającymi związku z tym zadaniem. W stosunku do jego innych funkcji **prawo Unii nakłada obowiązek przyjęcia uzgodnień strukturalnych w celu zapewnienia niezależności operacyjnej organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i uniknięcia konfliktu interesów.**

W braku wewnętrznych przepisów na piśmie mających na celu zapewnienie tej niezależności, **przestrzeganie tych wymogów może wynikać ze środków organizacyjnych i innych środków.** Ponadto brak publikacji tych przepisów nie powoduje automatycznie nieważności decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Do organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy jednak ustalenie, czy przepisy te były przestrzegane, a co za tym idzie jego decyzja została podjęta wyłącznie z myślą o osiągnięciu celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji⁷.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny [tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ W rozumieniu art. 29 [dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE](#) z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych.

² Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja banku zagrożonego upadłością pozwala w szczególności zorganizować kontynuację jego działalności lub przenieść ją na nabywcę, przy jednoczesnym ograniczeniu w jak najszerszym zakresie wpływu upadłości na gospodarkę i system finansowy.

³ Prawo każdej osoby do rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie wpisuje się w prawo do skutecznego środka prawnego ustanowionego przez art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁴ W tym względzie sąd administracyjny wyjaśnia, że polskie sądy administracyjne dokonują pełnej kontroli zgodności z prawem zaskarżonego aktu i nie są związane zarzutami, żądaniem i podstawą prawną skargi. Ostateczny wyrok będzie miał skutek *erga omnes*, to znaczy, że będą mogły powoływać się na niego wszystkie osoby, których dotyczy zaskarżona decyzja, niezależnie od tego, czy wniosły one skargę do sądu w celu zakwestionowania jej zgodności z prawem.

⁵ Artykuł 85 ust. 3 dyrektywy 2014/59.

⁶ Skutek *erga omnes*, zob. przypis 4.

⁷ Cele te zostały określone przez art. 31 dyrektywy 2014/59.